

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1099/2023
20.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Тамара Фемић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, ВУ „Дедиње“ Београд, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3166/22 од 06.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 20.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3166/22 од 06.10.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3166/22 од 06.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2752/20 од 09.03.2022. године, ставом првом изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда истакнут од стране тужене, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражено да се обавезе тужена да тужилци на име разлике између исплаћеног војног додатка од 15% и припадајућег војног додатка од 20%, исплати за период од септембра 2017. године до новембра 2019. године, појединачно одређене износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, наведено у том ставу изреке, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којом је тражено да се обавезе тужена да за тужилцу уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за обавезно здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, Филијала Београд и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање, Филијала Београд, на износе из става првог изреке пресуде, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужилца да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 9.000,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 3166/22 од 06.10.2022. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиле и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 2752/20 од 09.03.2022. године у ставу другом, трећем и

четвртом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиле је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23-ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда нису испуњени услови предвиђени чланом 404. став 1. ЗПП да би се дозволило одлучивање о тужилиној посебној ревизији. Одлука о тужбеном захтеву у овом спору донета је применом одредби члана 194. став 1. и 4. и 195. став 1. и 2. Закона о Војсци Србије и члана 9а Уредбе о трансформацији војних установа које обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити и о правима и обавезама цивилних лица на служби у Војсци Србије запослених у тим установама („Службени гласник РС“, бр. 58/07 и 10/13), чије ново тумачење није потребно. Побижана пресуда не одступа од одлука судова у истим чињенично-правним споровима, због чега не постоји ни потреба за уједначавањем судске праксе. При том, указивање на битне повреде одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, је без утицаја, с обзиром да се посебна ревизија може изјавити само због погрешне примене материјалног права.

Из тих разлога на основу члана 404. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

О дозвољености ревизије у споровима о новчаним потраживања из радног односа одлучује се применом члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета побијаног дела.

Тужиле је тужбу ради накнаде штете поднела 30.10.2020. године, а вредност предмета спора је 34.378,61 динар.

Имајући у виду да је ово спор из радног односа ради наплате накнаде штете, те да вредност тог потраживања не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке, донео применом одредбе члана 413. ЗПП у вези са чланом 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23).

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**